

Minneord om Jason Lawrence

Jeg kan fortsatt ikke fatte at du er borte for oss. Det at jeg aldri skal ha deg ved siden av meg sittende ved pianoet; konsentrert, smilende og glad er helt ufattelig.

Du var musikk, Jason, både i kropp og i sinn. Din evne til å hjelpe meg i tolkningene av alle stykkene vi øvde inn løftet koret til nye høyder og medlemstallet økte. I tillegg til å være pianist i Agitato var du for mange av oss en sann og god venn. Du var omsorgsfull og snill, lett å prate med og å le med. Mange av oss har også vært så heldig å oppleve mange av de utrolig gode matrettene du tryllet frem på kjøkkenet i huset ditt.

Du hadde mange bekjenskaper gjennom jobben din som organist og de siste årene fikk du også mange bekjente i kormiljøet. De første dagene strømmet det inn med kondolanser til oss og jeg vet alle de tankene som ble sendt oss da, kom deg for øre når du var blant oss. For vi var mange som var veldig glad i deg, Jason.

Den sorgen vi opplever nå er vond og vanskelig – så tankene går videre til familien din. Du var så langt borte fra dem, men vi vet du sendte mange tanker til de der hjemme. Spesielt i høytider hvor alle vi andre var samlet med våre familier syntes du det var tøft. Da åpnet familien Dahl dørene for deg til påske og jul, og det satte du stor pris på. Alle sammenkomster med familien på Våer ble også ofte fylt av sang og musikk, slik som var naturlig når du var blant oss.

De ti årene på Rjukan var både oppturer og nedturer for deg, Jason. Du kom helt alene hit og til en kultur du ikke kjente til fra før. Du lærte deg nynorsk og holdt deg trofast til den språkformen til mye glede og latter for oss rundt deg.

Du var åpen mot vennene dine og det gjorde at vi kunne være sammen med deg når ting ble tøft – akkurat slik vi samlet oss sammen i sorgen over at du var borte for oss. Du vil alltid ha en plass i hjertene våre og vi skal videreføre alt det du har påbegynt.

Takk for alt og hvil i fred, Jason.

En siste hilsen fra Åsne